

σθη ὡς πρώτη σημαία τῶν ἀπόκρουσιν εἰς τὰ σαλόνια. Πρῶτον εἰς τὴν φιλολογικὴν ἐσπερίδα τῆς κ. Β. Μελά καὶ ἔπειτα εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Σλήμαν. Ἡ κυρία Μελά βλέπετε εἶχε τὰ πρωτεῖα καὶ τὸ ἔχει δὲ καὶ κρυφὸ καμάρι αὐτό. Καὶ ἤξεύρετε τί ἦτον αὐτὴ ἢ Ἑλληνικὴ στολή; Ἐν φόρεμα μακρὸ κολητὸν ἐπάνω εἰς τὰ κόκκαλα τῆς Ἀγγλίδος ποιητρίας, λευκὸν τὸ χροῖμα, μὲ ὄρκιον κέντημα εἰς τὸν ποδόγυρον καὶ ἐρυθρὰν χλαμύδα ἐπὶ τῶν νώτων. Τὸ ἐνδύμα αὐτὸ συνηθίζεται ἀπὸ ἕνα κύκλον ξεβιδωμένων ἀγγλίδων γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Esthetiques**, καὶ αὐτὴ δὲ ἢ μίς Πρέριερ ἔδωκεν ἄλλοτε ἐσπερίδα ἐν Λονδίῳ ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ κεκλημέναι παρέστησαν πᾶσαι οὕτως ἐνδεδυμέναι.

Ἔτσι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἰδίας ἐκφράσεις, ἰδίας τινὰς στάσεις τοῦ σώματος νοηλεῖς, ἐμπνευσμέναι, ἐκτελειούμεναι.

— Ὅστε ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ κυρίου Μεσσινέζη Ὑπέλαθεν εὐφρῶς μία κυρία.

Δύο ἄρτιγενεῖς ποιητικὰς συλλογὰς ἔχω ἐνώπιόν μου. Ἡ μίς εἶνε τοῦ νέου κυρίου Ἰωάννου Πολέμη.

Τὸ μᾶλλον βαρῦνον ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς πλάστιγγος ἐκ τῶν ἐν τῷ μικρῷ βιβλίῳ περιλαμβανομένων ποιημάτων ὁμολογουμένως εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἐρμαφροδίτος*, ἐπύλλιον εἰς καθαρῆς γλῶσσαν γεγραμμένον, καὶ μετ' αὐτὸ στροφαὶ τινες ἐκ τῶν λίαν μακρῶν ἴσως καὶ πολὺ μελοδραματικῶν *Ψυχῶν*. Ἀλλ' ὑπὸ ἔποψιν τελειότητος ἐγὼ τοῦλάχιστον θέτω πρῶτα μικρὰ τινὰ ποιήματα εἰς δημόδιον γλῶσσαν γεγραμμένα, ὡς τὴν *Φωλιά της* καὶ τὸ *Νανούρισμα*, ἐν οἷς ἀναδεικνύεται ὅλη ἢ ἐπιμέλεια τοῦ στίχου, ἢ

χάρις τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ περιπάθεια τοῦ αἰσθήματος, τὰ τρία κύρια προσόντα τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ.

Ἐν γένει ὁ κομψὸς τόμος, μεθ' ὅλον τὸ ἐκτενὲς ἔτι καὶ ἀνεπαρκὲς αὐτοῦ, εἶνε βεβαίως ἡ πρώτη χαραυγὴ εὐτυχοῦς μέλλοντος.

Ἡ ἄλλη ποιητικὴ συλλογὴ, ἢ ὑπὸ Π. Γ. Ραυτοπούλου, *Ἄρθη καὶ Σκιαὶ* τιτλοφορουμένη, καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς δὲν εἶνε οὐδ' ὑπερέτρια τῆς πρώτης. Μεθ' ὅλα τὰ ῥητὰ ἅτινα τὴν κοσμοῦσι μὲ τὸ ὄνομα **Musset** καὶ Ὁρατίου ἀνηρημένα ὡς ἀδαμάντινα κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μεγαίρας, αἱ ἐκ τοῦ φυλλομετρήματος αὐτῆς ἐντυπώσεις εἶνε ἐντυπώσεις κάρρου τῶν σκουπιδιῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει τις ἐν σωρῷ ἀπαγομένης τόσας πρῶτον λαμπρότητας συντετριμμένας ἤδη, ῥυπαράς καὶ ἀηδεῖς. Τὸ βιβλιᾶριον αὐτὸ κατῴρωσεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀχρεῖα μεταφρασμένους ἢ ἠκρωτηριασμένους ἐν τῇ ἀντιγραφῇ νὰ περιλάβῃ ἑκατοντάδας ὅλας στίχων τοῦ **Musset**, τοῦ **Coppée** καὶ ὅλων τῶν συγχρόνων ἐλλήνων στιχογράφων ἐντὸς τῶν 100 σελίδων. Διατὶ ὁ ποινικὸς νόμος δὲν τιμωρεῖ τάχα τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν *λωποδυσίαν*; Τὴν θεωρεῖ ἀκαταλόγιστον;

Ἄνεμος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Προκειμένου νὰ ἐπιβληθῶσι φόροι καὶ βαρεῖς καὶ πολλὰ πλοῖ, ἀποροῦμεν πῶς οὔτε ἡ κυβέρνησις οὔτε ἄλλοι τις δὲν ἐσκέπηθιν νὰ φορολογήσῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ χρηματιστή-

38

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

38

Οἱ Ἐπιποροὶ τῶν Ἐθνῶν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 405)

— Αἶ, ἀπὸ τῆ βάρκα!

Οἱ δύο ἄνδρες, ὡς εἶπομεν, εἶχον ἤδη ἀποβιβασθῆ.

Ἡ λέμβος ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν βρατσέραν τῆς.

— Ποῦ ὑπάγομεν τώρα, κύριέ μου, ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν δύο ἀνδρῶν.

— Φαίνεσαι νὰ νυστάζης, Μηνᾶ, τῷ ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Βάστα καλά, τώρα θὰ φθάσωμεν εἰς μέρος νὰ κοιμηθῆς.

— Θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κοιμώμεθα εἰς τὴν βρατσέραν, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Τὸ πρῶτ' εἶχαμεν καιρὸν νὰ εὐχώμεν ἑξῶ.

— Δὲν ἐβαρύνθης τόσον καιρὸν νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὴν βρατσέραν, Μηνᾶ;

— Ἐβαρύνθη, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἦτον ἢ τελευταία φορὰ.

— Ἐχε ὑπομονὴν, καὶ θὰ κοιμηθῆς.

— Καὶ σιμὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ἐπανέλαθεν ὁ Μηνᾶς εἶναι ἐπικίνδυνον ὅτι ἐβγήκαμεν ἔξω τοιαύτην ὥραν, τῆς νυκτός, εἰς τόπον ὅπου ὑπάρχει πόλεμος μετὰξὺ Βενετῶν καὶ Γενοναίων.

— Δὲν μᾶς μέλει, Μηνᾶ, διὰ τοῦτο. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οὔτε μισθωτοὶ τῶν Βενετῶν, οὔτε κατάσκοποι τῶν Γενοναίων.

— Τότε διατὶ νὰ μὴ μείνωμεν εἰς τὸ πλοῖόν μας;

— Παρ' ὀλίγον θὰ ἔλεγες; διατὶ νὰ ἔλθωμεν;

— Δὲν λέγω αὐτό.

— Ἄ, Μηνᾶ, Μηνᾶ. Εἰς ἐμὲ εἶναι προσφιλεῖς καὶ ἀπαίσιον ὅτι ἔρχομαι εἰς τὸν τόπον τοῦτον μετὰ τόσα ἔτη. Ἐνθυμεῖσαι, Μηνᾶ; Ἐνταῦθα ἦτο ὁ παράδεισος τῆς εὐτυχίας μου! ἀλλοίμονον! ἀλλ' ὁ παράδεισος μετεβλήθη εἰς νεκροταφεῖον.

— Μὴ πικραίνεσαι, κύριέ μου! αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι μάταιος. Ἀνόητος εἶναι ὅστις περιμένει εὐτυχιάν ἐδῶ.

— Μηνᾶ, μὴ μοὶ το λέγῃς αὐτό. Εἰμπορεῖ νὰ μὴ περιμένῃ εὐτυχιάν! ἀλλὰ τιμὴν! Εἰς ἐμὲ, ἢ τιμὴ μου ἦτο ἡ εὐτυχία μου. Τί ἔγινε; Ἡ εὐτυχία μου ἐτάκη, διέρρευσε καὶ συμπάρευσεν μεθ' ἑαυτῆς τὴν τιμὴν μου.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρημίας τῆς νυκτός ἐκαίνης ἠκούσθη βαθύς, θλιβερός καὶ σπαραξικάρδιος λυγμὸς ὁμοίως μὲ γογγυσμὸν τοῦ ἐρημικοῦ ὄρνέου. Ἦτο ἡ ἐκφρα-

ρίου, αΐτινες δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ καθαρὰ κυβεῖα, παιγνίδι ἐπίσης τυχερὸν καὶ ριψοκίνδυνον ὡς τὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Φωνάζουσι τινες ὅτι νὰ φορολογηθῶσι τὰ κεφάλαια ὅπως καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τῆς καταναλώσεως· ἀλλὰ δικαίως ἀπαντῶσιν οἱ ἕτεροι ὅτι εἰς τόπον ὅπου τὸ χροῆμα εἶναι σπάνιον καὶ ἡ πίστις ἀρτισύστατος, φορολογία τῶν κεφαλαίων εἶναι ἐπαύξεισι τοῦ τόκου, καὶ ἐπομένως πρόσθετος φορολογία ἐμμέτως ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἅτινα ἤδη ἀρκούντως βαρύνονται.

Ἀλλὰ γενικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν συναλλαγῶν τῶν γενομένων ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἐπὶ τεραστίων ποσῶν, εἰς τὸν ἀέρα, δηλαδή οὐχὶ διὰ πραγματικῶν πωλήσεων, ἀλλὰ τεινουσῶν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅτε γίνονται αἱ ἐκκαθαρίσεις, εἶναι ὅ,τι δικαιοτέρον καὶ πρακτικώτερον. Τοιοῦτος δὲ φόρος εὐκολώτατα καὶ εἰσπράττεται. Διὰ τὸ θέλων νὰ πωλήσῃ ἀγρὸν μὲν ἑκατῶν δραχμῶν ἀξίας νὰ υποβάλληται εἰς τέλος χαρτοσήμου 3 δραχμ. ὁ δὲ πωλὼν 200 ἢ 300 λαύρια, ἀξίας 60 χιλιάδων, εἰς τὸ χαρτόσημον νὰ μὴ πληρῶνῃ οὐδὲ λεπτόν; διότι ὅλαι αἱ πωλήσεις αὗται γίνονται ἐπὶ ἀπλῶν σημειώσεων τῶν μεσιτῶν. Ἄς ἐπιβλιψῇ τοῖς συναλλαττομένοις εἰς τοὺς μεσίτας ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητος ὅτι αἱ σημειώσεις αὗται νὰ γίνονται ἐπὶ χάρτου σφραγιστοῦ ἀναλόγως τῆς ἀξίας π. χ. 1]2 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε πόσα ἑκατομμύρια θὰ εἰσπράξῃ κατ' ἔτος τὸ δημόσιον. Ἄλλως τε ὅποιος παίζει εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐπὶ 50 ἢ 60 χιλ. δραχμ. διὰ νὰ κερδίσῃ τουλάχιστον 2,000 ἢ καὶ πλεόν δραχμ. ἢ νὰ χάσῃ ἄλλας τόσας, τί τὸν μέλει ἂν πληρώσῃ καὶ 100 ἢ 200 δραχμ. χαρτόσημον, καθὼς ὁ χαρτοπαίκτης ὅστις εἶναι ὁ πλεόν σπάταλος τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ εἶδομεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀνθρώπους, πρὶν ἀπτέγους, ἀναμιχθέντας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ νὰ γίνωσι μεγάλοι κερ-

φαλοῦχοι· θὰ εἶπῃ ὅτι κερδίζουσι σπουδαίως· δικαιοτάτον λοιπὸν νὰ φορολογηθῶσιν.

Ἄς λάβωμεν παράδειγμα τὴν Ἰταλίαν ὅπου οἱ μεσίται εἶναι ὑποχρεωμένοι καὶ ἐφοδιάζονται τοιοῦτου εἴδους ἐντύπους σημειώσεις ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ἀναλόγως δὲ τῆς ἀξίας τῆς συναλλαγῆς ἐγγράφουσιν αὐτὴν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τότε μόνον ἔχουσι κύρος αἱ ὑπ' αὐτῶν γεγόμεναι ἀγοραπωλησίαι.

Ἄς τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψει ἢ τε κυβέρνησις καὶ οἱ βουλευταῖ ὅσοι θέλουσι ν' ἀποφύγωσι τὴν ψήφισιν φόρων καταθλιπτικῶν καὶ δυσβαστάκτων ὑπὸ τοῦ λαοῦ. **Σ.**

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ὑγεία τοῦ Κουμουνοῦρου παρέχει ἀπὸ τῆς ἐσπέρας προχθὲς πολλὰς ἐλπίδας διαφυγῆς τοῦ κινδύνου. Οἱ ἰατροὶ σχεδὸν ἐξεπλάγησαν εἰς τὴν ὕψειν τοῦ πυρετοῦ μέχρι τῶν 37 βαθμῶν.

Ὁ κ. Ζωχιὸς ἐξεφράσθη μετ' ἄλγους ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς περὶ τῆς διασώσεως . . . τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅτι ὁ Κουμουνοῦρος τὴν ἐξκυτέλισε!

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὅμως παρουσιάσθησαν ἐλαφρὰ συμπτώματα ποδάγρας καὶ ὁ ἀσθενὴς διήλθε τὴν νύκτα ὀλίγον ἀνήσυχος καὶ ἀνευ ἄλλης τινας ἐνοχλήσεως. Περὶ τὴν χαρρυγιὴν ἐκοιμήθη ὥρας τινάς.

Χθὲς ἡ αὐτὴ ἐξηκολούθησε κατὰστασις μὲ τὰ αὐτὰ σημεῖα τῆς καλλιτερεύσεως. Ὁ ἀσθενὴς ἔλαβε ὀλίγον ζωμόν, κονιάκ καὶ παντεσπάνι. Ἐζήτησε δὲ ἐπιμόνως νὰ μεταβῇ

στικωτάτη λαλιὰ, τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἐφαινετο ὅτι οἱ διάφοροι μυστηριώδεις κρότοι, ὁ φλοῖσθος τῶν κυμάτων, τὸ φύσκα τῆς αὔρας, ὁ θροῦς τῶν φύλλων, ἡ μακρυνὴ ἤχῳ τῶν κακκαδισμῶν τοῦ νυκτεροβίου πτηνοῦ, συναντήθησαν, ἠνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν ἓνα ἤχον, μίαν φωνήν, ἐν σύριγμα, ὅπερ μετεφράσθη προχειρῶς διὰ τοῦ ὀξέως καὶ αἰχμηροῦ ἐκείνου λυγμοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς Μηνᾶς ἠναγκάσθη καὶ πάλιν ν' ἀποσπάσῃ τὸν νυσταγμὸν του καὶ νὰ ἐξομῶσῃ τὴν φιλοσοφίαν του. Ἐζήτησε λέξιν νὰ εἶπῃ, καὶ δὲν εὗρισκεν. Ἐσιώπησεν.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἐρέται, μετὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἠτομαζόντο νὰ μακρυνθῶσι τῆς προκυμαίας. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε παρατηρήσει τὴν παρουσίαν τῶν ἡ Αὐγούστα καὶ ἐκραξε νὰ σταθῶσιν.

Ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ σύντροφός του, ὅστις ἦτο ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, εἶχον προχωρήσει βήματά τινα πρὸς τὴν ἀντιθετον διεύθυνσιν ἐκείνης ἐν ἣ εὗρισκετο ἡ νέα γυνὴ καὶ εἶχον ἀνταλλάξει τὰς λέξεις, ἀσλάντεγράψαμεν ἀνωτέρω. Ἡ φωνὴ τῆς Αὐγούστης ὅμως ἠκούσθη ὑπὸ τοῦ Μηνᾶ, εὐθὺς μετὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Βενδίκης ἐξέπεμψε τὸν λυγμὸν ἐκείνον, τὸν τοσοῦτον θλιβερῶς ἀντιλήσαντα ἐν τῇ σιγῇ τῆς σιγῆς.

— Ἦκουσες; εἶπεν ὁ Μηνᾶς σείων τὸν βραχίονα τοῦ Βενδίκης.

— Τί εἶναι Μηνᾶ; ἠρώτησε ν ἐκείνος, ὡς νὰ ἀφουπνίσθη ἀποτόμως.

— Ἡ φωνὴ ἐκείνη, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Ποία φωνή;

— Φωνὴ γυναικός.

— Ποίας γυναικός;

— Ἀγνοῶ. Ἰδοὺ αὕτη ἐξέρχεται ἐκ τῶν θάμνων.

Καὶ ἔδειξε τὴν Αὐγούστα, ἧς τὸ χάριεν ἀνάστημα διεγράφετο ἐν τῷ σκότει.

Οἱ ἐν τῇ λέμβῳ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς νέας γυναικός καὶ ἐσταμάτησαν.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος τῶν κωπηλατῶν.

Ἡ γυνὴ ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν αἰγιαλόν. Τότε παρετήρησε καὶ τοὺς δύο ἀνδρας οἵτινες εἶχον μακρυνθῆ ἀπὸ τῆς παραλίας, καὶ ἐστάθησαν. Ἐφαινοῦτο δὲ ἐστραμμένοι πρὸς αὐτήν. Ἡ Αὐγούστα ἐνόησεν ὅτι εἶχαν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς. Σελήνη δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον λαμπρὰ ἀστροσεγγιὰ, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη καλῶς τὰ ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν.

Ἡ Αὐγούστα εἶπε μὲ ταπεινὴν φωνὴν πρὸς τοὺς δύο ἐβρέτας.

— Ἀπὸ ποῖον πλοῖον εἶσθε;

— Εἴμεθα ἀπὸ ἐν πλοῖον, ἀπήντησαν ἐκείνοι.

— Ἀπὸ τὸν Βενετικὸν στόλον;

— Ὁχι.

— Ἀπὸ ἐμπορικὸν πλοῖον;

— Ναί.